

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtvte
Et Statv Religionis**

Qvo Qvid Contineatvr, Index proximus indicabit

De Obligationibvs, Qvæ Religiosvm Constitvnt, vel ad illum disponunt

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1625

XXI. Vtùm status inferiorum Pralatorum, vel Parochorum sit perfectior
religioso statu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93480](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93480)

Virum status inferiorum Prælatorum, vel Parochorum sit perfectior religioſo ſtatu.

DE hac comparatione diſſenſio, & contentio eſt non parua inter authores ſuprà citatos. Nã Henricus, & Maior, & Gerſon, etiam hos inferiores prælatos, vel etiam parochos conſent eſſe in altiori ſtatu perfectionis, quã religioſos ſimplices. Fundantur ſerè in his, quæ de iſtorum prælatorum ſtatu in cap. 1. dicta ſunt. Nam omnia, quæ probant illos eſſe in ſtatu perfectionis, conſequenter probant eſſe in perfectiori ſtatu, quã ſunt ſimplices religioſi, quã conſequentiam etiam Caietanus probat. Ait enim in 1. 2. q. 1. 84. art. 6. §. Ad obiectum contra ſecundam ratiõnem, &c. Quid ſi eſſent in ſtatu perfectionis Curati, eſſent in perfectiori ſtatu, quã religioſi, quã am eſſent in ſtatu perfectionis, ut perfectiores. Vnde in virtute ſic argumentatur. Status perfectionis, ut eſt ad perficiendos alios, quem nos ſtatum perfectionis exercendæ appellamus, eſt perfectior religioſo ſtatu; ſed curati ſunt in ſtatu perfectionis exercendæ, ſeu ad perficiendos alios; ergo eorum ſtatus eſt perfectior ſtatu religioſo. Confirmatur, ac declaratur, quia paſtor animarum, quicumque ſit, ex vi ſui muneris talis eſſe debet, ut poſſit alios purgare, & verbo, & exemplo illuminare. Itẽ, ut poſſit apud Deum pro populo intercedere, & venerandũ facificium digne pro omnib. offerre. Vade debet eſſe ſufficiens, non tantũ ſibi, ſed etiã aliis. Denique, cuiuſcumq; paſtoris animarũ munus magna indiget virtute, & fortitudine ad difficultates occurrentes ſine lapſu ſuperandas; ergo excellentiorem virtutem requirit, quã ſtatum religioſoſ.

Reſponderi autem poteſt, negando ſimpliciter conſequentiam, quia ex vi præmiſſarum ſolum ſequitur ſtatu inferiorum prælatorum eſſe excellentiorem in ſuo genere: vnde non ſequitur, eſſe perfectiorẽ ſimpliciter, ſed ſolum ſecundũ quid. Nã id, quod eſt ſub nobiliori genere, ratione differentie poteſt eſſe ſimpliciter minus perfectum. Et ita ſtatus parochi licet participet ſtatu ex genere ſuo perfectiori, poteſt ſimpliciter eſſe minus perfectus, quã religioſus ſtatus, quia diminue participat excellentiam illius ſtatus, & alio qui in multis ab ſtatu religioſo exceditur.

Sed contra hoc inſtatur, quia Paulus 1. ad Timot. 3. & ad Titum 1. deſcribens excellentem ſanctitatẽ, quã Episcopalis ſtatus poſtulat, ſub Episcopos cãteros Eccleſie paſtores comprehendit: ut communiter interpretes intelligũt: quia Paulus poſt Episcopos, omiſſis preſbyteris, ſtatim ad Decanos tranſitũ facit, preſbyteros ſub Episcopis complectens. Ergo omnes etiam inferiores prælati ſunt in ſtatu ſimpliciter perfectiori, quã ſimplices religioſi. Vnde Bernard. ſerm. de tribus ordinibus, de Prælatiſ, etiam nõ Episcopis loquens, ait, neceſſarium eſſe prælatiſ perfectam charitatẽ de corde puro, conſcientia bona, & fide non ficta. Et adiungit: Puritatem cordis in eo Prælatiſ habet, ut prodeſſe deſideret, non præſe: ut ſcientia, proprium commodum, vel honorem ſeclũ, ſeu aliquid quippiam ſuum in prælatione non querat, præter ſolum benedictum Dei, & animarum ſaluem. Sed cum intentione pura, neceſſaria quoque eſt irreprehenſibilis conuerſatio, ut formatũ in grege, incipiat facere, & docere, &c. Et inſit: Mihi, & omnibus pariter veritas clamat, quoniam oportet irreprehenſibilem eſſe eum, qui præſt. Et inſit: Quoniam ea, quæ arguit in diſcipulo, oportet vitare magiſtrum; ob hoc qualis eſt in conuerſatione, talis ſit neceſſe eſt etiam in oculis cogitatione, &c. In quibus verbis magnam, & excellentem perfectionem Bernardus ab omnibus prælatiſ requirit; & ad omnes accommodat, quæ Paulus de Episcopis ſcripta

poſt ſeſe reliquit; ſentienſ poſtulari in illis, non tantũ, quia tales prælati, id eſt Episcopis, ſed abſolute, quia prælati, & paſtores animarum ſunt. Vnde Auguſt. epiſt. 148. ad Valer. exaggerans prælationiſ ſtatum, & pericula eius, & excellentem ſanctitatẽ, quã poſtulat, non de ſolo Episcopo, ſed etiam de preſbytero loquitur, dicens: Nihil eſſe in hac vita, & maxime in hoc tempore difficilius, laborioſius, aut periculoſius, Episcopis, aut preſbyteris, aut diaconiſ officio; ſed apud Deum nihil beatius, ſi eo modo militetur, quo noſter Imperator iubet.

Nihilominus contrariam ſententiam tenent Caietanus ſuprà, & communiter Thomiſtæ; in eamq; magis inclinat D. Thomas 2. 2. quæſt. 184. art. 6. & 8. Nam licet ſubobſcute, & multis adhibitiſ diſtinctionibus loquatur: tandem omnibus penſatiſ, videtur ſtatum religioſorum præferre. Primò, quia religioſus ſtatus eſt quali quoddam holocaustum, in quo perſona ſe, ſuaque omnia, & totam vitam, ac voluntatem ſuam Deo conſecrat: Curatus autem, nec ita perpetuò ſe obligat; neque ſe totum, & omnia ſua Deo conſecrat, ſed tantũ limitatam, & inferiorẽ curam animarum ſuſcipit, pro arbitrio ſuo illam adminiſtraturus, quãdiu voluerit. Secundò, quia religioſus ex vi ſui ſtatus, proſicitur perfectũ viuendi modum; & tendere ſemper tenetur ad perfectionẽ, exercendo magna charitatis, religionis, & obedientie, & aliarum virtutum opera. At verò parochus, etiam ſi ex vi muneris, poſtulet vitam irreprehenſibilem, & exemplarem, non tamen excedit communem, & moralem bene viuendi modum, qui in obſervatione præceptorum conſiſtit.

Ter. id, quia in ſtatu ordinario paſtoris animarũ difficilius eſt cauere peccatorum pericula, quã in religioſo, & alioqui opera ipſa bona ex vi talis ſtatus exercenda, non ſunt nimis graua, ſeu difficilia; neque maiorem vitæ partem occupant, & habent adiuncta plura humana commoda, quibus illa difficultas ſubleuatur: in ſtatu verò religioſo multo maior eſt difficultas, tam in excellentia, & perfectione operum, quã in illorum continuatione quaſi perpetua, ſine vſu ſere propriæ libertatis, ſaltem in animi præparatione, quã ſtatus obligatio requirit. Quod ſi in cauendis peccandi occaſionibus maior eſt in tali ſtatu facilitas, hoc ipſum in eius commendatione redundat; quia ſecuritas boni, & immunitas mali, magna pars eſt felicitatiſ; & ideo etiam multum auget ſtatus perfectionem. Quartò denique, quia paſtores animarum, ut in ſtatu perfectionis conſtituantur, ſtatum religioſorum aſſumunt; Religioſi verò è contrario, ut perfectionem magis proficiantur, paſtoralem curam fugiunt: ergo ſignum eſt, ſtatum religioſum, penſatiſ omnibus, perfectiorem eſſe.

In hac comparatione vix poteſt abſoluta reſolutio certa ratione deſiniri; quia videtur hi ſtatus mutuo ſe habere, ſicut excedens, & exceſſum. Nihilominus tamen, omnibus penſatiſ, poſterior ſententia præferenda videtur. Dico igitur, ſtatum religionis abſolute loquendo, perfectiorem eſſe ſtatu prælationiſ intra Episcopalem, vel æquiualem illi: ſecundum quid autem, ſeu ex quadam hypotheſi, ſeu conditione, quæ moraliter vix adimpletur; ſtatum horum prælatorum vel parochorum poſſe cenſeri perfectiorem. Declaratur: nam iſti duo ſtatus comparari poſſunt duobus modis, vel in ordine ad nos, vel ſecundum ſe. Priori modo, ſenſus quaſtionis erit; quis illorum ſtatum ſit ab homine eligibiliſ, tanquam aptior, & valior ad vitæ puritatem ſectandam, & proficiendum in virtute, & obſequio diuino, & tandem vitam æternam conſequentiã. Et in hoc ſenſu non eſt dubium, quin ſtatus religioſi

3. Oppoſita ſententia proponitur

Confirmatũ in primò

Secundò

4. Tertiò

Concluſio eſt ſtatum Religionis abſolute perfectiorem eſſe ſtatu prælationiſ intra Episcopalem, vel æquiualem illi, quantum ſecundum quid ſit imperfectior.

Non istud
bun statū
religionis
in ordinis
ad necessesse
eligibiliorē
quā statū
horum
pralato-
rum.

religiosus melior, & perfectior, ac utilior sit. Hæc probant, quæ pro secunda sententia proposuimus. Et declarari possunt; quia status religiosus absolute sub consilio: non sic autem status habendi animarum curam; licet ex obiecto malum non sit; nihilominus per se non consilium, & multis circumstantiis indiget, ut honestetur. Vnde status religionis, quo magis voluntarie suscipitur, eo melius, & prudentius fit; cura verò animarum, quo magis coacte, & ex superioris inductione, vel obedientia suscipitur, eo securius accipitur. Quod quidem de Episcopatu docent communiter sancti, ut videre licet in Augustino 19. de Civitate cap. 19. Gregor. in Pastoral. p. 1. cap. 8. Hieronym. epist. 83. ad Ocean. Chrysostom. in libris de Sacerdot. Cum proportione autem ad ceteros applicari potest, iuxta mentem Pauli supra explicatam; & ita de omnibus loquitur sanctus Augustinus dist. epist. 148. Quapropter ter a fortiori potest hæc pars confirmari ex his, quæ de Episcopatu diximus; nimirum, licet sit perfectior status, nihilominus per se loquendo non esse materiam; nec per illum impleri votum religionis; nec desiderandum, aut procurandum esse. Ergo multo magis alie prælationes inferiores, secundum hæc rationem, & comparationem cedunt statui religionis. Vnde cū ius canonicum transitum ad religionem Episcopis prohibeat; inferioribus pastoribus permittit, & consilium, quia meliorem vitam sequi cupiunt, ut ait Concilium Toler. IV. cap. 49. c. Cl. rici. quat. 1. Vnde Greg. lib. 10. epist. 39. quosdam monachos non solum hortatur, ut quendam huiusmodi clericum monasterium ingredi cupientem recipiant; sed etiam ait: *Quibus valentibus adhortationibus, pastorali admonitione, su cedere, ut feruor huius desiderij in eo non tepescat.* Et addit notanda verba: *Ut qui à turbulento curarum secularium tumultu se segregavit, quietis desiderij portum monasterium appetit, rursum in Ecclesiasticarum curarum non debeat perurbationibus implicari.* Et Gregorium imitatur Anselm. epist. 10. ad Goffridum, ubi censet hos seculares clericos, non minus in procellis, & tempestatibus mundi versari, quàm laicos, & ideo non esse à portu religionis abstrahendos, si ad illum à Domino vocentur. Ex his autem omnibus solum concluditur, statum religionis esse statum propriæ perfectionis acquirendæ; quod non habet de se status prælationis, aut curæ animarum. Deinde etiam concluditur, prælationis munus, seu statum minus securum esse; religionis vero esse statum maioris securitatis in ordine ad spirituale salutem, quod nemo negabit. Denique comparatio hæc in sensu isto est magis practica, & moralis, confert enim ad prudentem electionem inter status Ecclesiasticos faciendam, & moraliter etiam loquendo, magis habet locum in inferioribus prælationibus, & maxime in propria animarum cura; quia ista munera, & facilius procurantur, & frequentius in humanam electionem veniunt.

6.
Si status
Religionis
& prælati-
onum infe-
riorum co-
siderentur
secundum
se, per se
est præla-
torum.

Posteriori modo, sensus prædictæ comparationis erit, an status Parochorum secundum se spectatus, maius Dei obsequium contineat, & perfectiora opera ex suo genere requirat, ideoque de se perfectior sit, quàm status religionis. Et in hoc sensu speculatiue (ut sic rem explicem) concedi potest, statum pastorem esse perfectiorem simplici statui religioso. Et in hoc sensu procedunt motiva prioris sententiæ. Et fauet D. Thomas, Matth. 5. in ultimis

ferè verbis: ubi distinguendo perfectionem vitæ, in perfectionem meriti, vel status; & enumerans plures perfectiones meriti vitæ, vnam dicit esse perfectionem excellentiæ vitæ; & addit: *Ad hanc tenentur clerici super laicos.* Ergo inter clericos maxime debent illam profiteri omnes, qui sunt animarum pastores, seu prælati; quos paulo inferius dicit habere statum perfectionis, ut supra notavi. Dixi autem, hunc excellentium speculatiue potius considerari, quàm practice inueniri; quia licet verum sit, obligationem illius status magnam requirere perfectionem; & operacius, si debito modo fiant, quando occasio eorum occurrit; vel in præparatione animi habeantur, quando deest occasio, esse magni meriti apud Deum, & fortasse maioris, quàm sint ordinaria opera simplicis religiosi. Nihilominus practice loquendo, illa conditio difficillime, raro; impletur; quia in eo statu, impedimenta perfectionis non sunt ablata, sicut sunt in religioso. Et ideo dixi, hunc excellentium esse secundum quid; quia solum ex quadam hypothese, quæ raro impletur, consideratur.

Quod si obiciat, idem dici esse de statu Episcopi. Respondeo, ex parte quidem id verum esse; quia tamen status Episcopalis in multitudine, & excellentia operum, & eminentia dignitatis in eo superat, quòd plures occasiones exercendi heroicis virtutum actus, secum affert, & minuit frequentiores peccandi occasiones: ideo status Episcopi simpliciter dicitur perfectior, inferiores verò tantum secundum quid, ordinariè, ac regulariter loquendo.

Accedit tandem, quòd status religiosus per se non excludit aliqua ex his, quæ in inferioribus prælationis perfectionem requirunt: ut est v.g. sacerdotium. De quo D. Thomas dicit. 8. fatetur, dignitatem sacerdotis esse maiorem, maioremque postulare sanctitatem, quàm statum simplicis religiosi laici, seu conuersi. Hæc verò dignitas de se communis est religiosi: Vnde qui illam habent, ex ea parte æquales sunt secularibus prælati, à quibus in munere exceduntur. Nihilominus tamen etiam potest status religiosus multum de perfectione illius muneris participare. Nam, quia religiosus status est proficiendi in perfectione charitatis, tam Dei, quàm proximi; ideo de se non sinit in profectu proprio, sed etiam confert virtutem ad perficiendos, & illuminandos alios; & ex vi charitatis opus inclinatur. Ergo status religiosus in sua latitudine hoc genus perfectionis amplectitur. Et quanvis Prælati semper in hoc superent, quòd magis ex officio, maiori que obligatione iustitiam, ad talia opera præstanda teneantur: nihilominus potest hoc in religioso compensari; tum ex obligatione voti paupertatis, aut obedientiæ; tum ex maiori seruire charitatis, & puriori intentione, quam ex vi status habere potest, & debet, nulla temporalia lucra, vel honores per huiusmodi ministeria querendo. Eritque in religioso statu tanto maior perfectio, ex hoc capite, seu exercitio procurandi proximorum salutem, quanto illud fuerit ex vi professionis talis status magis intentum. Ergo omnibus pensatis, status religiosus ex genere operis perfectior est, quàm quilibet status clericalis infra Episcopatum; quanvis in particulari, imperfectus aliquis status religiosus, ut v.g. militaris, statu parochorum, vel alio simili inferior esse possit.

7.
Status Episcoporum cur simpliciter sit perfectior.

8.
Dignitas sacerdotis in a orem sanctitatem postulat, quàm status religiosi laici conuersi.

